

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN. CƯỢC KIẾM QUYẾT THẮNG

"Tại sao mọi người cứ bảo: "ăn, uống, đi điếm, cờ bạc" mà không nói "cờ bạc, đi điếm, uống, ăn?"

"Ta biết!"

"Ông nói là tại sao?"

"Vì cờ bạc lợi hại nhất, bất kể người ăn thế nào, uống thế nào, gái gung thế nào cũng không thể nào sạch bách được ngay nhưng nếu người cờ bạc rất có khả năng chỉ một trận là thua tay trắng."

"Thua trắng tay, lúc ấy thì ăn cũng sẽ chẳng được ăn, uống sẽ chẳng được uống và đi điếm gái gung cũng hết luôn!"

"Không sai chút nào!"

"Vì thế cờ bạc mới để cuối cùng!"

"Không sai chút nào!"

"Giờ có phải chúng ta chuyển sang cờ bạc không?"

"Dường như phải."

"Thế ông định dắt tôi đi đâu đánh bạc?"

Tạ Hiểu Phong còn chưa kịp mở miệng thì ông già đã từ cửa sau thò đầu vào bảo:

"ở ngay đây thôi! ở đây thứ gì chẳng có đủ!"

"ở đây" tất nhiên không phải là ở cửa hàng tạp hóa tẹp nhẹp cũ nát. "ở đây" tức là ở trong ngôi nhà khang trang đẹp đẽ, bày biện đẹp đẽ sang trọng, có con gái xinh đẹp, cũng có các món ăn ngon, rượu thật ngon.

"ở đây" cơ hồ thứ gì cũng có đủ. Nhưng ở đây lại không có đánh bạc.

Đã cờ bạc thì phải đánh cho thật thống khoái. Nếu ta đã cùng một cô gái cùng nhau làm những chuyện gì khác thật là thống khoái thì liệu ta có thể lại cùng cô ta cờ bạc với nhau cho thật thống khoái nữa không?

Ngoài các cô gái đó ra ở đây còn có Tạ Hiểu Phong.

Đương nhiên là Giản Truyền Học không dám đánh bạc với Tạ Hiểu Phong rồi. Bạn bè với nhau thông thường cũng vẫn dám cờ bạc nhất sống nhị chết với nhau và trở mặt là thành thù hận. Nhưng nếu vốn đánh bạc của ta là do bạn ta bỏ ra, liệu ta có dám cùng bạn ta đánh bạc hay không?

Lão già lại rút đầu trở về. Giản Truyền Học đành hỏi Tạ Hiểu Phong:

"Chúng ta đánh bạc sao đây?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Bất kể đánh bạc thế nào chỉ cần có đánh bạc là được!"

Giản Truyền Học bảo:

"Chẳng lẽ chỉ có hai người chúng ta đánh với nhau?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Dĩ nhiên còn người khác nữa chứ!"

Giản Truyền Học hỏi:

"Người đâu?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Người sắp tới ngay giờ thôi!"

Giản Truyền Học hỏi:

"Người thế nào?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Ta không biết."

Tạ Hiểu Phong lại cười bảo:

"Nhưng ta biết ông già kia sẽ kiếm người tới, nhất định là có đủ chân đánh tốt."

Giản Truyền Học hỏi:

"Chân đánh tốt là ý làm sao?"

Tạ Hiểu Phong đáp:

"Chân đánh tốt ý chỉ người đánh bạc ra trò, còn có ý nữa là chúng ta muốn đánh kiểu gì bao nhiêu thế nào họ cũng đánh với ta!"

Giản Truyền Học bảo:

"Như thế bảo đánh tốt tức là đánh rồi bị thua chứ gì?"

Tạ Hiểu Phong cười vang bảo:

"Cũng có khi họ không thua, cũng có khi người thua là chúng ta!"

Đánh bạc là đánh bạc, ý là may rủi, nếu không chơi gian, ai dám đảm bảo mình chắc thắng hoàn toàn!

Giản Truyền Học bảo:

"Hôm nay chúng ta đánh bạc thế nào?"

Tạ Hiểu Phong chưa kịp mở miệng nói gì thì ông già đã lại từ cửa sau thò đầu vào bảo:

"Hôm nay chúng ta cuộc kiếm!"

Ông già nheo mắt nhìn Tạ Hiểu Phong, bảo:

"Tôi đảm bảo hôm nay mời tới toàn chân đánh tốt!"

Trong võ lâm xưa nay vẫn có bảy đại kiếm phái.

Võ Đang, Điểm Thương, Hoa Sơn, Côn Luân, Nga Mi, Không Động và Hải Nam.

Đệ tử phái Thiếu Lâm phần lớn không sử kiếm do đó phái Thiếu Lâm không liệt vào đây.

Kể từ chân nhân Trương Tam Phong tài tình tìm ra ý nghĩa tinh túy của kiếm pháp nội gia rồi mở tông lập phái tới nay, phái Võ Đang được những người học kiếm trong thiên hạ tôn là kiếm pháp chính tông, đời đời năm nào cũng có đệ tử là cao thủ nổi nhau mãi không bao giờ suy giảm.

Trong đám cao thủ hạng nhất nổi lên trong các kiếm khách phái Võ Đang có sáu đệ tử được gọi là "Tứ linh song ngọc".

Đứng đầu "Tứ linh" (bốn linh thiêng) là Âu Dương Vân Bằng từ khi vào đời đến nay đã trải qua ba mươi sáu trận đánh lớn nhỏ chỉ thua kiếm khách nổi tiếng võ lâm ở ẩn tại Ba Sơn là Cố Đạo nhân có mấy chiêu.

Âu Dương Vân Bằng cao lớn đẹp đẽ, anh tuấn hoạt bát chẳng những được anh em cùng học rất coi trọng mà đối với khách trên giang hồ cũng có quan hệ tốt. Từ sau trận chiến ở Ba Sơn thì Âu Dương Vân Bằng được công nhận là người có triển vọng nhất trong việc kế thừa thống nhất đạo phái Võ Đang. Chàng ta cũng hết sức chăm chỉ cẩn thận gìn giữ bốn phận, giữ mình trong sạch tốt lành.

Nhưng hôm nay chàng ta đột nhiên xuất hiện tại đây và là người đầu tiên Tạ Hiểu Phong trông thấy. Xem ra ông già chủ nhà chẳng nói ngoa vì Âu Dương Vân Bằng rõ ràng là một "tay chơi" có hạng.

Kiểm pháp phái Không Động vốn cùng một mạch với phái Võ Đang, chẳng qua phái này tương đối thích thiên về sát phạt không phải là không hay mà đôi khi lại tỏ ra rất sắc bén tàn độc. Kiếm sinh do tâm vì vậy tấm lòng của kiếm khách cũng dần dần biến đổi theo kiếm pháp mà mình luyện tập. Chính vì vậy mà đệ tử phái Không Động phần lớn đều thâm trầm tàn độc. Vì thế tuy kiếm pháp của phái Không Động cũng là kiếm pháp nội gia dùng công phu nội gia chính tông nhưng rất ít người công nhận phái Không Động là phái chính tông nội gia. Điều đó càng khiến cho đệ tử phái Không Động càng thêm thiên lệch không muốn giao thiệp cùng đồng đạo giang hồ.

Tuy vậy người trên giang hồ cũng không vì thế mà coi không trọng họ vì mọi người đều biết gần đây phái Không Động mới sáng tạo ra một bài kiếm pháp cực kỳ đáng sợ. Nghe nói bài kiếm này chiêu thức không nhiều nhưng chiêu nào chiêu nấy toàn là chiêu sát thủ tuyệt đối. Muốn luyện thành bài kiếm pháp này tuy không phải dễ. Trừ chương môn chân nhân và bốn vị trưởng lão ra, nghe nói chỉ có một đệ tử có thể sử dụng các chiêu sát thủ này. Người đó là Tần Độc Tú.

Cùng đi vào cùng Âu Dương Vân Bằng chính là Tần Độc Tú. Dĩ nhiên Tần Độc Tú cũng là tay kiếm có hạng.

"Hoa Sơn Kỳ kiếm, kiếm pháp kỳ hiểm", câu truyền ngôn ý nói kiếm pháp của phái Hoa Sơn kỳ lạ, nguy hiểm một cách lạ kỳ.

Xưa nay đệ tử phái Hoa Sơn không nhiều vì muốn lễ làm đệ tử phái Hoa Sơn thì phải có căn cốt trác tuyệt, chịu đựng gian khổ, có quyết tâm trải trăm khó không sờn. Chương môn phái Hoa Sơn tính tình quái gở kiêu ngạo, đối với đệ tử đòi hỏi rất nghiêm khắc xưa nay không cho phép vô cớ rời Hoa Sơn một bước.

Mai Trường Hoa là đệ tử duy nhất được tự do ra vào núi Hoa Sơn bôn tẩu giang hồ vì chương môn phái Hoa Sơn rất tin tưởng họ Mai. Không còn nghi ngờ gì nữa Mai Trường Hoa ắt cũng là tay khá.

Kiểm pháp "Cửu long cửu thức" của phái Côn Luân xưa nay lừng danh thiên hạ, oai chấn giang hồ. Trong đám đệ tử cũng có một "rồng". Điền Tại Long là "rồng" đó. Như thế, rõ ràng Điền Tại Long cũng là tay kiếm giỏi thuộc phái Côn Luân.

Điểm Thương núi sáng nước trong, bốn mùa đều là xuân. Các đệ tử dưới trướng làm lễ bái sư từ bé rồi lớn lên trong hoàn cảnh đó phần lớn đều là ám áp lương thiện như châu ngọc rất nhạt nhẽo với chuyện danh lợi.

Kiểm pháp phái Điểm Thương tuy hời hợt như mây bay dật dờ rất ít có các chiêu giết người trí mạng.

Tuy thế người trên giang hồ đâu có coi thường phái Điểm Thương vì Điểm Thương có một pho kiếm pháp Trấn Sơn không dung thứ bất kỳ ai vượt đằm Lôi Trì một bước. Chỉ có điều pho kiếm pháp này cần bảy người phối hợp sử dụng mới tỏ rõ được uy lực vô hạn. Vì thế trong phái Điểm Thương cứ mỗi đời lại có bảy đại tử luyện tập mà giang hồ gọi họ là "Điểm Thương thất kiếm."

Ba trăm năm lại đây, mỗi đời "Điểm Thương thất kiếm" đều là các kiếm khách giỏi có kiếm pháp tinh tuyệt.

Ngô Đào là tay kiếm chỉ huy trong Điểm Thương thất kiếm đời này. Dĩ nhiên Ngô Đào tất phải là một tay kiếm giỏi.

Phái Hải Nam ở ngoài Nam Hải (biển Nam) cheo leo ngoài trời đất ít dấu vết chân người, nhưng người của phái này tuy ít lại giỏi, nếu không nắm chắc cái lẽ tất thắng họ tuyệt đối không vượt biển lên miền Bắc.

Mấy chục năm lại đây, kiếm khách thuộc phái Hải Nam hầu như tuyệt tích không thấy xuất hiện ở Trung Thổ, nhưng đến lúc này có Lê Bình Tử đột ngột xuất hiện.

Người này tuổi tác chỉ độ ba mươi, một tay, thọt chân, hình dạng cực xấu xí nhưng kiếm pháp của chàng ta lại tuyệt vời hoàn mỹ chuẩn xác. Một khi kiếm pháp của chàng ta đã ra tay thì người ta lập tức quên ngay Lê Bình Tử là người cụt tay, thọt chân hoặc dung mạo cực kỳ xấu xí. Người này tất nhiên phải là cao thủ kiếm.

Sáu người này, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là các cao thủ tinh anh bậc nhất nổi lên sau này trong võ lâm đời nay. Từng người từng người này đều là hạng tuyệt vời siêu quần bạt tụy, tuyệt đối khác với mọi người nói chung.

Nhưng người độc đáo nhất trong lớp cao thủ này lại chưa phải là họ mà là người tên là Lịch Chân Chân.

Đệ tử Lịch Chân Chân của phái Nga Mi được giang hồ gọi là "La Sát tiên tử" Lịch Chân Chân!

"Trời đất Nga Mi đẹp", "Nga Mi thiên địa tú" là lời khen phong cảnh ở Nga Mi ngàn đời nay.

Kể từ năm xưa Diệu Nhân Sư thái tiếp nhận chức chương môn quản lý môn phái thì dường như mây đẹp khí thiêng của núi Nga Mi đều tập trung cả vào đám đệ tử nữ.

Lịch Chân Chân dĩ nhiên là một nữ đệ tử trong đám đó.

Từ khi Diệu Nhân Sư thái làm chương môn, các nữ đệ tử phái Nga Mi đều cắt tóc làm ni cô. Riêng Lịch Chân Chân là ngoại lệ. Duy nhất nằm ngoài.

Chương môn phái Nga Mi hiện tại là người cao tuổi nhất trong các chương môn các phái, khi cắt tóc làm lễ nhận làm đệ tử phái Nga Mi thì đã ba mươi tuổi.

Không ai biết bà ta ba mươi năm trước ra sao, đã làm những việc gì. Không ai biết thân thế lai lịch của bà ta, lại càng không ngờ là tới năm sáu mươi ba tuổi bà ta mới nhận chức chương môn phái Nga Mi.

Bất kể trước kia bà ta là người như thế nào kể từ ngày xin làm đệ tử phái Nga Mi trở đi các việc bà ta làm được không phải bất kỳ một người phụ nữ nào khác cũng có thể làm được.

Từ khi cắt tóc làm ni cô bà ta không bao giờ cười hoặc giả ít nhất xưa nay chưa ai bắt gặp bà ta cười.

Bà giữ nghiêm các điều cấm, khắc khổ tu luyện, ngày chỉ thụ trai một bữa mà mỗi bữa cũng chỉ một bát cơm vừng, một bát "vô căn thủy" ("nước không gốc" lấy từ đất như nước sông, suối, giếng... mà là hứng từ trời như nước mưa, nước sương - ND).

Trước khi xuất gia trông người bà ta đầy đặn béo tốt, ba năm sau đã gầy gò khô xác như nhánh cỏ mùa thu. Khi nhận làm chương môn Nga Mi chỉ còn nặng có ba mươi chín cân. Nhìn vóc dáng thể chất của bà không ai có thể tin được trong tấm thân gầy gò nhỏ thó dường như yếu ớt kia lại ẩn chứa một sức mạnh lớn lao kinh người và một ý chí kiên cường như vậy. Bà muốn các đệ tử trong môn phái cũng phải như mình giữ giới luật, khổ công tu luyện, tuyệt đối cấm dục, tuyệt đối cấm ăn mặn uống rượu.

Bà cho rằng tất cả các nữ đệ tử đều có những dục vọng bình thường và cả không bình thường, do đó nếu người ta luôn ở tình trạng giở đói giở khát thì sẽ không còn nghĩ gì đến các dục vọng khác.

Tuy vậy đối với Lịch Chân Chân bà ta lại có ngoại lệ.

Lịch Chân Chân cơ hồ được làm bất cứ việc gì mà nàng ta muốn làm, xưa nay chưa có ai hạn chế, ngăn chặn nàng ta.

Vì được ăn uống đầy đủ, ăn mặc đầy đủ, tuy tính khí ngỗ ngáo bộp chộp, tung hoành bay nhảy thật nhưng xưa nay Lịch Chân Chân lại chưa hề bao giờ làm hỏng việc, cứ y như mặt trời đã mọc là cứ từ đằng Đông chứ không bao giờ mọc ngược từ đằng Tây.

Xưa nay võ lâm là trời đất của giới đàn ông. Lòng dạ đàn ông cứng cõi hơn đàn bà, thể lực của đàn ông cũng mạnh hơn đàn bà. Trên tám bảng danh sách anh hùng của võ lâm xưa nay cũng rất ít có đàn bà. Nhưng Lịch Chân Chân cũng lại là ngoại lệ.

Mấy năm lại đây nàng ta đã giành lại danh tiếng và vinh dự cho phái Nga Mi nên số đệ tử của phái này ngày càng đông đúc hơn so với các phái khác.

Hơn nữa Lịch Chân Chân lại là một mỹ nhân.

Hôm nay nàng ta mặc một quần sa mỏng màu nước biếc, từ chất liệu đến kiểu dáng, may cắt, khâu vá đều liệt vào hạng nhất. Tuy chẳng phải là trong suốt, nhưng ở nơi sáng rờ rờ ánh đèn cũng có thể lấp lánh ẩn hiện thấy bộ hông nhỏ, chân dài thẳng tắp của nàng ta. Mà ở nơi này giờ đây đèn rất sáng.

Tuy ánh mặt trời chẳng rọi tới đây nhưng ánh đèn rất sáng và dưới ánh đèn sáng nhìn váy áo của Lịch Chân Chân trông cứ như một màn sương mỏng.

Tuy vậy nàng ta không để ý, chẳng thèm để ý. Thích ăn mặc ra sao thì nàng cứ ăn mặc như thế.

Vì nàng là Lịch Chân Chân mà!

Bất kể nàng ăn mặc thế nào cũng không có ai dá, coi thường nàng ta.

Lịch Chân Chân đi vào, đến trước mặt Tạ Hiểu Phong đắm đắm nhìn chàng.

Tạ Hiểu Phong cũng chăm chăm nhìn lại.

Bỗng nhiên nàng ta bật cười.

"Ta biết nàng đang nghĩ gì trong bụng!"

Nàng ta bảo:

"Nhất định chàng đang nghĩ không biết tôi có thường xuyên cùng nam giới lên giường hay không chứ gì?"

Đó là câu đầu tiên nàng nói ra mồm.

Có một số người trời sinh ra đã khác mọi người rồi. Bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, họ đều thích nói những câu làm người khác kinh khiếp, làm những việc người khác hãi sợ.

Lịch Chân Chân là thuộc loại người đó, chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa.

Tạ Hiểu Phong rất hiểu loại người này vì trước kia chàng cũng thuộc loại người này, cũng thích làm người khác phải kinh sợ.

Chàng thừa biết Lịch Chân Chân rất muốn xem lúc chàng giật mình thì bộ dạng sẽ ra sao. Chính vì thế chàng chẳng có chút vẻ gì là giật mình hay ngạc nhiên mà còn lạnh lùng hỏi lại:

"Nàng có muốn nghe ta nói thật không?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Cố nhiên là tôi muốn chứ!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Thế thì ta cho nàng hay là ta đang nghĩ xem dùng cách gì sẽ lôi được nàng lên giường với mình đây!"

Lịch Chân Chân bảo:

"Chàng chỉ có một cách thôi!"

Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Cách gì nào?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Đánh cuộc!"

Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Đánh cuộc?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Chỉ cần chàng thắng tôi, chàng muốn tôi làm gì tôi cũng làm!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ngược lại nếu ta thua, nàng muốn ta làm gì ta cũng phải làm chứ gì?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Đúng thế!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Lần cuộc này cũng khá đây!"

Lịch Chân Chân bảo:

"Đã đánh cuộc thì phải cuộc ra cuộc, càng cuộc to càng thú vị!"

Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Nàng muốn đánh cuộc gì?"

Lịch Chân Chân:

"Cuộc kiếm!"

Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Nàng thật sự muốn cuộc kiếm với ta ư?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Chàng là Tạ Hiểu Phong, là kiếm khách Tạ Hiểu Phong thiên hạ vô song. Tôi không cùng chàng đánh cuộc kiếm thì đánh cuộc gì? Chẳng lẽ tôi cùng chàng ngồi bệt xuống đất ném xúc xắc như trẻ con chăng?"

Rồi nàng hát cao đầu bảo:

"Đối với ma men thì đánh cuộc rượu, muốn đánh cuộc với Tạ Hiểu Phong thì phải cuộc kiếm. Nếu cuộc thứ khác, có thắng cũng chẳng có ý nghĩa gì!"

Tạ Hiểu Phong cười vang bảo:

"Hay! Lịch Chân Chân quả không hổ là Lịch Chân Chân!"

Lịch Chân Chân cũng cười vang bảo:

"Thật không ngờ Tam thiếu gia danh vang thiên hạ cuối cùng cũng biết đến tôi!"

Lần này nàng cười thật tình không phải kiểu cười châm chọc tràn trề như khi nãy mà là tiếng cười thực của người hiệp nữ.

Còn hơn thế nữa, lần này nụ cười hoàn toàn là nụ cười của người đàn bà, của người đàn bà thật sự!

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Coi như xưa nay chưa có người biết nhìn ngọc quý, khi lần đầu tiên chàng ta nhìn thấy ngọc quý thì cũng là lúc nhất định nhìn ra giá trị quý báu của ngọc quý!"

Chàng mỉm cười, đăm đăm nhìn nàng ta:

"Có một số người cũng giống như châu báu xưa nay chưa từng được gặp nhưng khi ta được thấy họ rồi thì lập tức nhận ra họ là châu báu ngay!"

Lịch Chân Chân cười càng làm xúc động lòng người. Nàng ta bảo:

"Chẳng trách người đời đều bảo Tam thiếu gia nhà họ Tạ có cây kiếm đủ làm mất một nam anh hùng thiên hạ, mà còn thêm miêng lưỡi làm đàn bà khắp thiên hạ phải động lòng!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nàng có biết một con người toàn làm việc đau lòng thiên hạ thì đó cũng là lúc nhất định tự làm đau lòng mình không?"

Giọng của chàng tuy rất bình tĩnh nhưng vẫn mang màu sắc buồn rầu khó nói thành lời.

Lịch Chân Chân cúi đầu bảo:

"Một người toàn làm người khác đau lòng thì bản thân cũng có lúc phải đau lòng là chắc rồi!"

Nàng ta khe khẽ nói với chàng như vậy xong lại ngẩng đầu đăm đăm nhìn chàng mà bảo:

"Lời nói vừa rồi tôi vĩnh viễn nhớ ghi!"

Tạ Hiểu Phong lại cười bảo:

"Nàng bảo chúng ta nên đánh cuộc như thế nào cho phải đây?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Tôi thường nghe người ta bảo kiếm của Tam thiếu gia rất vô tình, từ xưa tới nay kiếm đã tuốt ra là không còn chỗ cho người khác lùi được nữa!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Cây kiếm ba thước bản thân nó vốn đã là một vật vô tình nếu còn để lại tình dưới kiếm hà tất phải tuốt kiếm làm gì nữa?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Như thế là khi Tam thiếu gia tuốt kiếm thì đối phương tất phải chết dưới lưỡi kiếm của chàng và xưa nay chưa ai chống nổi ba chiêu của chàng phải không!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Đó cũng có thể là trong ba chiêu của ta đã dốc tận toàn lực!"

Lịch Chân Chân bảo:

"Phải chăng là trong ba chiêu mà chàng không thắng thì phải thua?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Rất có thể!"

Chàng mỉm cười, lạnh nhạt nói tiếp:

"May mà tình hình như vậy xưa tới giờ tôi chưa gặp bao giờ!"

Lịch Chân Chân bảo:

"Rất có thể hôm nay chàng gặp đấy!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Hử?"

Lịch Chân Chân quay mặt lại sau. Âu Dương Vân Bằng, Tần Độc Tú, Mai Trường Hoa, Điền Tại Long, Ngô Đào, Lê Bình Tử này giờ đều lặng lẽ đứng phía sau nàng. Nàng ta nhìn họ một cái rồi bảo:

"Mấy vị ở đây đều thấy cả rồi chứ?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Xưa nay chưa gặp nhau nhưng cũng có thể nhận được ra nhau!"

Lịch Chân Chân bảo:

"Tôi xin đánh cuộc mỗi người họ đều có thể tiếp được chàng đủ ba chiêu!"

Tạ Hiểu Phong hỏi:

"Mỗi người?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Phải, mỗi người! Chỉ cần một người không tiếp nổi, coi như tôi thua!"

Lịch Chân Chân cũng cười nhạt nhẽo bảo:

"Đánh cuộc thế này có lẽ coi là chưa được công bằng vì chàng xuất thủ ba chiêu cũng co như đã dốc hết sức, đánh đến một hai người cuối cùng chỉ sợ chẳng còn đủ lực khí để đấu nữa!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Cao thủ đấu nhau đâu phải đấu trâu đấu bò, dùng kỹ thuật chứ đâu toàn dùng sức!"

Lịch Chân Chân mắt lóe sáng bảo:

"Thế là chàng chịu cuộc ư?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Hôm nay tôi tới đây vốn định chơi một canh bạc lớn, thử hỏi còn cách nào đánh cuộc khác có thể thống khoái bằng cách đánh cuộc này?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Giỏi! Tạ Hiểu Phong không hổ là Tạ Hiểu Phong!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nàng đã chuẩn bị người đầu tiên ra tay chưa?"

Lịch Chân Chân bảo:

"Tôi biết Tam thiếu gia trận đấu không nở giao đấu với đàn bà nên tôi nào dám tranh trước? Huống gì..."

Nàng ta mỉm cười, lại nói tiếp:

"Cao thủ đấu nhau dùng kỹ thuật chứ không toàn dùng sức như thế khó tránh khỏi thiệt thòi, các vị cao thủ đây lẽ nào để tôi chịu thiệt ngay ư?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nàng nói có lý lắm!"

Lịch Chân Chân nói rất duyên dáng:

"Đàn bà ở trước mặt đàn ông nhiều ít gì thì cũng có chút kém lời lẽ, vì vậy coi như tôi nói sai xin mọi người chớ lấy làm lạ!"

Âu Dương Vân Bằng, Tần Độc Tú, Mai Trường Hoa, Điền Tại Long, Ngô Đào, Lê Bình Tử vẫn lặng lẽ đứng im ở đó chẳng hiểu sao những điều họ định nói ra lại đều bị Lịch Chân Chân nói ra hết cả.

Tạ Hiểu Phong nhìn họ bảo:

"Vị nào ra tay đầu tiên nào?"

Một người chậm chạp bước ra bảo:

"Là tôi!"

Tạ Hiểu Phong thở dài bảo:

"Ta biết ngay sẽ là ngươi mà!"

Người ra đầu tiên tất nhiên phải là Âu Dương Vân Bằng.

Võ Đang dù sao cũng là chính tông danh môn chính phái, gặp tình hình này làm sao chàng ta lại sợ sệt lui lại sau được!

Tạ Hiểu Phong lại thở dài bảo:

"Người đầu tiên ra tay nếu không phải là ngươi có lẽ ta đã rất thất vọng, nhưng người ra đầu tiên là ngươi ta cũng rất thất vọng!"

Âu Dương Vân Bằng hỏi:

"Thất vọng?"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Nghe nói phái Không Động mới sáng tạo ra một pho kiếm pháp mới rất thần bí, hiểm lạ. Ta cứ nghĩ đệ tử phái Không Động sẽ tranh trước với ta cơ!"

Bất kỳ ai nghe nói như vậy đều thấy khó chịu, đằng này Tần Độc Tú cứ im lặng coi như không nghe thấy.

Âu Dương Vân Bằng bảo:

"Không Động, Võ Đang vốn cùng một mạch, ai ra tay trước thì cũng vậy!"

Hai chữ "ra tay" vừa thốt thì Tạ Hiểu Phong vừa lác mình thì đã thấy chàng rút mất cây kiếm Ngô Đào đeo ở cạnh sườn. Khi Âu Dương Vân Bằng nói hết mấy tiếng cuối cùng thì Tạ Hiểu Phong đã đến trước mặt Tần Độc Tú, bỗng xoay ngược mũi kiếm, đưa cán kiếm vào tay Tần Độc Tú.

Tần Độc Tú ngăn người ra, đành đón lấy cây kiếm ấy, ai ngờ Tạ Hiểu Phong ra tay nhanh như điện chớp rút mất cây kiếm của Tần Độc Tú đang đeo ở cạnh sườn.

Kiểm quang lóe lên đã chỉ vào giữa hai đường mày của Tần Độc Tú. Tần Độc Tú tuy gặp nguy nhưng không loạn, lật tay vung kiếm đưa ngược trở lên. Chỉ nghe "keng" một tiếng như rỗng ngậm, cây kiếm của Tần Độc Tú đã bị chấn dội tuột khỏi tay, bay vọt lên trời.

Trong ánh kiếm xanh lơ pha lẫn sắc lam chính là cây Thanh Vân Kiếm đúc bằng thép ròng Miến Điện. Thanh Vân Kiếm gồm bảy cây chuyên dùng cho Điểm

Thương thất kiếm, chẳng qua bây giờ chỉ sang tay Tần Độc Tú rồi lại từ tay Tần Độc Tú bị chán dội mà bay đi.

Đợi đến lúc ánh kiếm tắt, cây kiếm Thanh Vân đã vào tay Tạ Hiểu Phong, còn cây kiếm của Tần Độc Tú lại chui vào vỏ ở bên sườn Tần Độc Tú. Mọi người nhìn thấy đều ngẩn người ra. Còn Tần Độc Tú thì mặt như sắc tro tàn.

Đối với gã, sự việc xảy ra trong thoáng chốc vừa qua thật chẳng khác gì trong giấc mộng. Tuy vậy cơn ác mộng đó lại là sự thật!

Tạ Hiểu Phong không nhìn gã lần nào, bỏ đi đến trước mặt Ngô Đào bảo:

"Đây là kiếm của ngươi!"

Chàng dùng cả hai tay nâng cây kiếm ngang lên mà trao lại. Ngô Đào đành đón nhận, bàn tay nhận kiếm cứ run lên đây đấy, bỗng gã thở dài nói rất âm thầm:

"Khỏi cần ra tay, tôi thua rồi!"

Lịch Chân Chân hỏi:

"Ngươi thật sự nhận thua ư?"